

2. A káros állapotokat kezelni kell, irgalommal, szeretettel és mindent meg kell tenni, hogy a probléma megoldódjon és ne termelődön újjá. Minden olyan struktúrával, vallással, ideológiával, ami nem ezt segíti küzdeni kell.

3. Meg kell fogalmazni a legnemesebb álmaitokat a saját világokról. Lehet, hogy csak kicsi körökben, de Ti hordozzátok a reményt. Pontosak azok, akik megváltoztatják a gondolkodásmódjukat.

4. Keressétek a jó példákat és kövessétek.

- És a vallás?

-Az egy nagy tévedés, hogy a vallás Istenért van. Istennek nincs szüksége semmire, vallásra sem. Olyan vallásoknak van létjogosultsága, ami azt segíti, amiért én jöttem. Ami ezt nem segíti, az inkább árt, mint használ.

-Tehát szomorú vagy a világot tekintve?

-Próbálok reális maradni és látom a folyamatokat. Segítem azt, ami az életet szolgálja és ez hatalmas öröm. De azt tudnotok kell, az idő végtelen tengelyén a ti korotok csak egy kis vonal. És mint mondtam az élet örök. Itt a Földön is, ahogy a mennyben. Emeljétek fel magatokat!

Ha Ti elbuktok a létezés próbáján és elpusztítjátok a világokat majd tíz vagy százezer év múlva, kihajt egy fűszál, lesznek újra erdők, madarak, ugrándozó majmok a fákon és megjelenik az új Ádám és az új Éva

- És lesz paradicsom meg kígyó! - bújt ki belőlem a kisördög.

- Valami lesz! Majd kitalálok addig valamit - nevette el magát.

- De most nekünk kell kitalálni valamit - gondolkodtam el a holnap felénk tornyosuló árnyain.

- Igen ez a Ti dolgotok! Van elég muníció a tarsolyotokban, és a fejetekben, szeretet a szívetekben és tettvágy a kezetekben. De ismétlem a cselekedeteket és a gondolkodást nem szabad kijátszani egymás ellen. Ahogy egy testnek is több tagja van. Mindenkinek van elég dolga. És a cselekvés is sokféle. Legyetek egyek ennek tudatában. És persze másban is.

Jól esett ez a határozott biztatás. és az egy óra is lejárt.

-Mennem kell – mondta, - vannak más juhaim is.

Pár szót váltottunk még a családról meg a személyes dolgokról.

-Megölelhetlek.. ? - kérdeztem tétován.

-Hát persze, hiszen nálunk ez a módi.

HOLLAI KERESZTÉLY

HOGYAN LÉPEK BE A TEPLOMBA?

Félelemmel? Isten szeret, istenfélelem ószövetségi gondolat.

Kíváncsian? Ezért talán nem haragszik meg nagyon a Mennyei Atyánk.

Áhítattal? Ez nem jár messze – szerintem – a helyes megközelítéstől, de egy kicsit profán.

Egy moszlim dzsámiba, egy buddhista szentélybe? Tisztelettel, mert sok embernek ezek a helyek mutatnak irányt a Végtelenség felé.

Mint apám házába? Igen, itt biztonságban vagyok, csak jót tanulhatok, s meleg közösségbe kerültem!

Ki a földi gazdája a templomnak? – A papom.

Ki a papom? Ez e gondolatmenetemenek a fő kérdése!

Az újságok rendszeren megszéllőztetik – joggal – a főleg az Amerikában történt, a fiatalok kárára megesett papi molesztálásokat.

Rögtön fölmerült bennem egy kérdés: az illető pap a kötelező nőtlenség miatt ferdült el, vagy azért lett pap, mert a természetes kapcsolat a nővel, a házasság nem volt szimpatikus a számára.

Azt hiszem, hogy így eleve rossz a megközelítése a témának.

Attól nem lesz senki sem pap, hogy elvégezte a teológiát.

Attól sem, hogy átesett a felszentelési szertartáson, ami nagyon hasonlít egy titokzatos beavatási ceremóniához! Szerintem úgy kéne elindulni a megoldás felé, hogy első lépésként néhány ember, akik nagyjából hasonlóan gondolkodnak az élet alapvető dolgairól, megpróbálnak egy közösséget létrehozni. Egy ilyen közösség, baráti társaság némi lelki háttérrel is, gyakrabban vagy ritkábban összejönne és beszélgetnének az életüket meghatározó eseményekről; esetleg a szentírást is kézbe vennék, hogy egy-egy részletet alaposabban tanulmányozzanak, s a tanulságokat valahogyan az életvitelükbe is beágyazzák. Úgy, hogy ezáltal más ember is észrevehesse azt a kisugárzást – kimondatlanul is –, ami a másfajta életvitelből származik, ami a másik emberben is valami barátságot, bizalmat, melegséget gerjeszt.

Egy ilyen társaságban, jó, ha valaki jártasabb a bibliában, a szervezkedésben, esetleg valami liturgiára is van ötlete. Persze ez lehet változó; lényeg, hogy ne

legyen öncélú, hanem olyan, hogy mindenkit észrevétlenül belerendezzen a társaságot összetartó, a hétköznapi életnél egy kicsit emelkedettebb helyzetbe.

Ez az ember valószínűleg nem a legfiatalabb tag lesz, de a kor nem számíthat! A közösség választaná meg. A „fölszentelésére” külön nincsen szükség, mert így maga közösség válna szentté, amelynek ő egy fontos tagja! Akire különösen fontos szerep vár a kiemelkedőbb alkalmakon, mint az újszülött megáldása, a házasulandók megáldása, a halottól való búcsú, s annak valamilyen emberhez méltó nyugalomra helyezése.

Ezekben az esetekben talán valami igen egyszerű ruházati jelzéssel is segítheti a hozzátartozók lelki emelkedettségét.

Ez volna a pap, aki természetesen az életvitelében is olyan ember lenne (nő vagy férfi), aki elősegíti a fentebb leírt harmóniát, aki csöndben segít, de ő maga is elfogad minden jó tanácsot, s igen természetesen belesimul a közösségbe.

Természetesen, ha így képzeljük el a papi feladatokat, akkor eleve nem történhetnének meg a fent említett szörnyűségek.

Másrészt megvalósulna az, amit Jézus Isten-Országának nevez.

2018. szept.27.

FARKAS ISTVÁN

ÖREGEK

Baráti társaság is voltak, mert barátok voltak már ötven éve. Lelki közösség is voltak, mert mindennapjaikat igyekeztek a lélek szava szerint rendezni. Vitakör is voltak, mert havonta egyszer, együtt, öt órán keresztül vitatkoztak a világ, az élet, a társadalom, az egyén, vagy éppen a család aktuális problémáin. Vallásosok is voltak, mert találkozásaiknak megvolt a forgatókönyve, liturgiája és ebben szerepet játszott az elmélyült elmélkedés, ima, ének. Önképzőkör is voltak, mert tájékozottak voltak a világ, a vallások, a politika, a környezet, a társadalmi élet kérdéseiről. Emberek is voltak, mert ahány annyiféle temperamentum, családi állapot, családi helyzet, gondolkozásmód és vélemény. Már jókat tudtak nevetni egymás dühkitörésein, bögésein, türelmetlenségein, elégedetlenségein, mert fejből tudták egymás véleményét és a kitérősek előjeleit is jól ismerték. Türelmesek is voltak, mert már ötven éve hallgatták, elfogadták, megértették egymást. Titkaik nem voltak egymás előtt. Nem is lehettek. Ott, az összejöveteleken sírták el, nevték el mindazt, amit esetleg otthon sem tehettek meg tapintatból, szeretetből,

a béke kedvéért. A házastársak – hol a férfi, hol a nő – valahogy kikoptak mellőlük. Tudtak a közösségről, ismerték is egymást, de nem jöttek, pedig jöhettek volna. Néha, együtt nagyon intellektuálisak voltak és ezt sokan nem tudták elviselni. Kimaradtak. Aki maradt, az megtartotta vesszőparipáit, a kályháját és skatulyáit. A vesszőparipákról is leszálltak néha, a kályhától is el-elmerészkedtek a nyitott ablakig és a skatulyák egy kicsit mindig nyitva álltak, így volt bennük élet, mozgás. Ők voltak egy nagyobb közösség öregei. Három generáció nőtt már fel a kezük alatt, ezért voltak okosak, tapasztaltak és türelmesek a fiatalokkal. Mindegyiküknek meg volt a maga egy-két, fiatalabbakból álló közössége.

Mikor lakhelyet változtatott, keresni kezdte, hol folytathatná közösségi életét. Akkor talált rájuk. Félve ment a találkozóra. Jóval fiatalabb volt. A közösség alapszellemét ismerte – adás, szolgálat, szelídség –, de azt is tudta, hogy ezeket mindenki másképpen éli meg. Ismerte a forgatókönyvet is, de azt is tudta, ahány ház annyi szokás. Befogadták. Ő is befogadta őket, bár tartott tőle, hogy túl okosak lesznek neki és hozzájuk öregszi. Nem így történt. A sok olvasás, szöveg, magyarázat, politika, teológia, filozófia valahogy feloldódott a találkozó légkörében. A mindennapok eseményei ezernyi szállal szőtték át a legelvontabb vallási témákat is. Valahogy élő, emberközeli maradt az egész. Sokáig nem értette, mi tartja össze őket. Jól érezték magukat együtt, de ez kevés ötven évre. Nézte őket, nézte két évig. Akkor fedezte fel, hogy minden egyéni személyiség vonás és minden külső környezetbeli különbség: nyomorúság, megpróbáltatás, nélkülözés, vagy éppen öröm, gazdagság ellenére volt bennük valami egyedi, sugárzó békesség, szelídség. Pedig nem voltak lagymatag, csak agyaló, de nem élő, életunt nyugdíjasok. Az egyik aktív, tüntető természetvédő, a másik még mindig dolgozó matematikus, professzor, a harmadik hat gyereket és négy unokát összetartó családanya, a negyedik világjáró és előadó teológus, az ötödik virágkertész vállalkozó, a hatodik nyugdíjas magyartanár, aki egyedül lévén egy nagycsalád pótnagymamai teendőit vállalta fel. A szelídség lassan rá is hatni kezdett. Nem lett aktívabb, de amit felvállalt, azt végig csinálta becsülettel. Rendbe tudta szedni magában a fontos és kevésbé fontos dolgokat. Kinyílt a világ számára, mert a szemével már nem kifelé, hanem befelé nézett. Kifelé a szívével látott. Az együttérzés megszelídítette őt magát is és együttérzése eredményeként a világ s szelídült körülötte.

Olyan helyet talált a világban, ahol föld és ég összeér. Saját helyét találta meg.

Dobogókő, 2000 nyara